

பரிசு மழை

டாக்டர் ரா. சீனிவாசன்,
எம்.ஏ, எம்.லிட், பிஎச்.டி.

அணியகம்

5, செல்லம்மாள் தெரு,
சென்னை - 600 030.

முதற் பதிப்பு	: டிசம்பர், 1995
ஆசிரியர்	: ரா. சீனிவாசன்
தலைப்பு	: பரிசு மழை (சிறுகதைத் தொகுப்பு)
விலை	: ரூ. 25.00
வெளியீடு	: அணியகம், 5, செல்லம்மாள் தெரு, ஷெனாய் நகர், சென்னை - 600 030 தொலைபேசி : 61 12 30.

பிற நூல்கள்

1. கம்ப ராமாயணம்	30.00
2. மாபாரதம்	30.00
3. சீவக சிந்தாமணி	25.00
4. திருவிளையாடற்புராணம்	30.00
5. கண்ணனின் திருக்கதை	20.00
6. நளன் தமயந்தி	20.00
7. நவீன தெனாலிராமன்	15.00
8. குப்பை மேடு	25.00
9. படித்தவள்	25.00
10. அணியும் மணியும்	30.00
11. நாலடியார் செய்திகள்	20.00
12. திருக்குறள் செய்திகள்	40.00
13. சங்க இலக்கியத்தில் உவமைகள்	60.00
14. மொழியியல்	50.00
15. திருப்பாவை விளக்கவுரை	20.00
16. திவ்விய பிரபந்த சாரம்	15.00
17. சொல்லின் செல்வன் (நாடகம்)	25.00

V.P.P.யில் பெறலாம், அஞ்சல் செலவு பதிப்பகம் ஏற்கும்.
சங்கப் பலகை மையங்களில் நேரில் கிடைக்கும்.

ரோஷினி ஆப்செட் பிரின்டர்ஸ், சென்னை - 14.

முன்னுரை

காவியங்களைப் பழைய காலத்தில் எழுதினர்; ஒரு தலைவனை வைத்துப் பல கிளைக் கதைகளை உடன் சேர்த்தனர்; அதையும் சிறுகதைத் தொகுப்பு என்று கூறலாம்.

இன்று காவியங்களை எழுத முடியவில்லையே என்று பலர் சுட்டிக் காட்டி உள்ளனர். அவற்றின் இடத்தைச் சிறுகதைத் தொகுப்புகள் பெற்றுள்ளன. அவை இன்று வாசகர்களை ஈர்க்கின்றன.

வாசகர்கள் தம் சுவைக்கு ஏற்ப ஆசிரியர்களைத் தேடுகின்றனர். வாசிக்கும் ஆர்வம் மிக்கு உள்ளது.

என்னால் சிறுகதைகளை எழுத முடிந்தது; எழுதினேன்; 'பரிசு மழை' என்ற தலைப்பில் வெளியிடுகிறேன்.

இன்று சமுதாயம் பல மாற்றங்களைப் பெற்று வருகிறது; பல பிரச்சனைகளைச் சந்திக்கின்றது. கருத்தோட்டம் மாறி வருகிறது. அவற்றைச் சுட்டிக் காட்டினால்தான் இலக்கியம் உயிர்த்துடிப்போடு இயங்கும். மற்றவர்கள் காண்பதுதான் இது. அவர்கள் பேசிக் கொள்பவை இவை.

ஒரு பத்திரிகை நிருபர் செய்யும் வேலையை என் எழுத்துச் செய்து இருக்கிறது. அவர்கள் பேசும் உரையாடல்களை இங்குப் பதித்து உள்ளேன். பத்திரிகை நிருபர்கள் நேரில் சென்று சந்தித்து எழுதுகிறார்கள். இவை சந்திக்காமலேயே எழுதியவை.

எதுவும் கற்பனையில் இருந்து எழுதப்பட்டது அன்று. கற்பனை துணை செய்து இருக்கிறது. இவை அன்றாட நிகழ்ச்சிகள். நாம் சந்திக்கும் மாந்தர்கள்.

இன்று மாந்தர்களின் எண்ணப் போக்குகளில் மாற்றங்கள் நிகழ்ந்து வருகின்றன. அவை புதுமை என்று குறிப்பிடப்படுகின்றன. அதனால் என் எழுத்துப் புதுமை பெறுகிறது.

பாரதி எதிலும் புதுமை காண வேண்டும் என்பார். சொற்புதிது, சுவை புதிது வேண்டும் என்பார். செய்திகளும் புதுமை உடையன.

எழுதுவதில் ஒரு தனித்துவம் உள்ளது. அது ஆசிரியனின் தனி முத்திரை. அது எழுத்தின் இயக்கத்திற்குத் துணை நிற்கின்றது. ஏன்? அதுதான் எழுத்தே என்றும் கூறலாம். எதை எழுதுகிறான் என்பதோடு எப்படி எழுதுகிறான் என்பதும் எதிர்பார்க்கப்படுபவது.

‘பரிசு மழை’ என்ற தலைப்பு அறிமுகம் ஆகிய தலைப்பு. இன்று எதற்கு எடுத்தாலும் பரிசு என்று கூறி விளம்பர உச்சரிப்போடு இந்த நச்சரிப்பும் சேர்ந்து இருக்கிறது.

அந்த அலை வீச்சு எவ்வளவு தரக்குறைவு என்பதைச் சுட்டிக்காட்டக் கதைகள் சிலவற்றில் இந்த உத்தி பயன்படுத்தப்பட்டு உள்ளது. அதுவே முதல் கதையின் தலைப்பாகத் தரப்பட்டுள்ளது.

இத்தொகுப்புக்கு வாசகர்களின் வரவேற்பு இதற்குத் தரும் பரிசு மழையாகும்.

ரா. சீனிவாசன்

1. பரிக மழை

அவள் சிரிப்பு; அதற்கு ஒரு தனிக் கவர்ச்சி இருந்தது. அது அவள் முகத்துக்கு முன்னுரை எழுதியது போல் இருந்தது. அது அவள் அடக்கத்தில் இருந்தது; கலகலப்பு அல்ல அது; முகை அலர்வது போன்ற நகை; அந்தப் புன்முறுவலுக்குப் புறங் காட்டாதவர் யாரும் இருக்க முடியாது; இந்த உலகத்தையே அதைக் கொண்டு அவள் விலை பேச முடியும் என்ற நினைவு தோன்றும்.

அவள் நகைப்பு அவள் வனப்பைக் கூட்டித் தந்தது. அதுவே அவளுக்கு மூலதனமாகவும் அமைந்தது. சிரிப்புக்கு இப்பொழுது புதிய சந்தை கிடைக்கிறது. புதுப்புதுத் தொலைக்காட்சிகள் நாளொரு வடிவும் பொழுதொரு வண்ணமும் ஆகத் தோன்றிக் கொண்டிருக்கின்றன. அங்கே அவளுக்கு வேலை வாய்ப்புக் கிடைத்தது.

நிகழ்ச்சிகளை நிரல்படுத்த அவள் விரல் அசைவுகள் பயன்பட்டன. நடிப்புத் திறமை அவளிடம் படியாத காரணத்தால் அவள் அந்தத் தொழிலைவிட்டுத் தாவ முடியாமல் 'சர்க்கஸ் மானேஜராகவே' பணி செய்தாள். மற்றவர்களைக் கேள்விகள் கேட்டு விசாரணையில் அவள் நிறுத்தினாள்; பிறக்காத குழந்தைகளும் கேள்விகள் கேட்டு அவளைப் பேச வைத்தனர். அவள் இந்த நிகழ்ச்சிகளில் 'சவுக்கடி சந்திரகாந்தா'வாகச் செயல்பட்டாள்.

விளம்பரக்காரர்கள் அவள் சிரிப்புக்கு விலை கொடுத்தனர். சோப்புப் பெட்டி முதல் சோடா புட்டி வரை அவள் உபயோகப்படுத்தியதாக விளம்பரம் செய்யப் பட்டது. விற்பனைப் பொருளோடு அவளும் வியாபாரப் பொருள் ஆயினாள்.

அவள் சிரிப்புக்காகவே அவன் அவளிடம் காதல் வலை வீசினான்; அவள் அவன் ஈர்ப்புக்கு வார்ப்பாக ஆயினாள்; இருவரும் இணைவதற்கு அந்தச் சிரிப்பு அழகே காரணமாக இருந்தது.

ரசனை மங்க ஆரம்பித்தது; எந்த அழகும் பழகிவிட்டால் மந்தமாகி விடுகிறது என்பது அவன் கண்ட அநுபவமாக இருந்தது. மேலும் அவள் தொழிலே சிரிப்பாக இருந்ததால் அது நடிப்பாக அவளுக்குப்பட்டது. அதில் அவளுக்கு ஒரு அலுப்பு ஏற்பட்டது போல் தோன்றியது.

சிரிப்பதற்குப் புதுமைகள் தேவைப்பட்டன. அழகு கூட நிரந்தரமானது அல்ல; அதற்குமேல் ஒன்று அங்கே குறைவாக இருந்தது. வீட்டில் அவள் மவுனம் கடைப்பிடித்தாள்; அது அவளுக்குத் தேவைப்பட்டது. அவளிடம் எதிர்பார்த்த ஒன்று மறையத் தொடங்கியவுடன் அவன் காதல் உறவு தேய்பிறை ஆகியது; சில்லறைச் செய்திகள் சச்சரவுகளை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தன.

வேறு வழியில்லை; அவளுக்குத் தனிமை தேவைப்பட்டது. அறிவுள்ள எந்தப் பெண்ணும் நீடித்து ஒருவளிடம் தொடரமுடியும் என்ற நம்பிக்கை அவளிடம் குறைந்து விட்டது. வாழ்க்கையை அந்தச் சிறிய வரை கோட்டுக்குள் அகப்படுத்திக் கொள்ள அவள் விரும்பவில்லை.

“ஏன் அவன் உறவு?” என்ற நினைவும் எழுந்தது; அதைவிடவும் அவளால் முடியவில்லை. “ஏன் ஒன்றாக இணைய முடியவில்லை?” என்ற சிந்தனைகள் தொடர்ந்தன.

அவள் சிநேகிதிகள் அடிக்கடி வந்து சென்றனர். ஆடவர் இல்லாத வீடு என்பதால் அதிக நேரம் அங்கே செலவிட்டனர்.

“ஏன்’டி உன்னால் அவரோடு வாழமுடியவில்லை?” என்று வினவினர்.

“அவர் என்னிடம் சிரிப்பை எதிர் பார்க்கிறார்; என்னை அவர் எதிர் பார்க்கவில்லை” என்றாள். அதற்குச் சரியான பொருள் அவர்களுக்கு விளங்கவில்லை.

மாதங்கள் சென்றன; எதையும் அவள் பிரமாதப் படுத்தவில்லை; திரைநடிகையாக இருந்தால் பேட்டிகள் பிரச்சனையை மிகுதிப் படுத்தி இருக்கும். அந்த அபாயம் அவளுக்கு ஏற்படவில்லை.

எதிர்பாராத அவள் ‘முன்னாள் தலைவன்’ கதவைத் தட்டினான்; அதாவது அழைப்பு மணியை அழுத்தினான்.

அய்யப்பன் கோயிலுக்குச் செல்லும் பக்தன் வந்து நின்றார். ஒரு துறவி தன் கண் முன்னால் நின்றதைப் பார்த்தான்; அவளை அறியாமல் மறைந்து கிடந்த சிரிப்பு வெளிப்பட்டு அவனைத் தழுவிக்கொண்டது. அவள் அந்த வீட்டைக் காலி செய்துவிட்டாள்; தனிமைக்கு விடுதலை தந்தாள் என்று பேசப்படுகிறது. இந்த மாற்றத்துக்குக் காரணம்? விடைகளுக்கு நிச்சயம் பரிசு தரலாம்; பரிசு மழை என்று விளம்பரப் படுத்தினால் இதனை ஒரு வினாவாக அமைக்கலாம்.

2. சந்திப்புகள்

சந்திப்புகள் அதனால் ஏற்படும் விளைவுகள் பல; அவற்றின் விரிவு இங்குத் தேவை இல்லை.

பூங்கா என்றால் அங்குப் பூக்களைப் பார்க்க முடிவதில்லை. நிழல் தரும் மரங்கள்; ஆரோக்கிய

வாழ்வுக்கு வழி வகுக்கும் நடை பாதைகள்; அவற்றை நிறைவு செய்யும் சுருசுருப்புக்காரர்கள்.

அந்தப் பூங்காவைச் சுற்றி வருபவர் பல திறத்தினர். மருத்துவர் அறிவுரைப்படி எடை குறைப்பதற்காக. நடை பயில்பவர் பலர்; குளிர் சாதனங்களில் உறைபனியாகக் கிடப்பவர்கள் வியர்க்கும் தடங்களாக அந்தப் பூங்காவைப் பயன்படுத்தினர்.

எந்த நோக்கமும் இல்லாமல் ஒரு சிலர் திரிவதும் உண்டு. அவர்களில் ஒருவர் மற்றொருவர் கண்ணில் அகப்பட்டார்; அடுத்தவருக்கும் எந்த வேலைவெட்டி இருந்ததாகத் தெரியவில்லை.

இரு கை ஒடிந்த நாற்காலியை அவர்கள் இருக்கையாகக் கொண்டனர். பொதுவாக பொதுப் பூங்காக்களில் கை ஒடியாத நாற்காலிகளைக் காண்பது அரிது. கைவைத்துக் கொண்டு பேச முடிவதில்லை.

அவர் முகத்தில் கவலை ரேகைகள் படர்ந்து இருந்தன. பெரும்பாலும் இப்படிப் பூங்காவில் உட்காருகிறவர்கள் தனிமையைத்தான் நாடி வருகிறார்கள்.

இரண்டுபேர் உட்கார்ந்து இருந்தால் பேசாமல் இருப்பது இந்த நாட்டு வழக்கம் அல்ல; ரயில் வண்டிகளில் ஏறி அமர்ந்தால் ரேஷன் கார்டு விசாரணைகள் நடக்காமல் இருப்பது இல்லை.

“மூத்த பையன் டை கட்டிக் கொண்டு விற்பனை விளம்பரக்காரனாக இருக்கிறான்; அவனுக்கு வேறு நல்ல வேலை கிடைக்கவில்லை” என்றார்.

“டை கட்டிக் கொண்டு” என்று கூறியது மற்றவருக்கு வியப்பைத் தந்தது.

“இப்பொழுது இப்படித்தான்; இளைய வாலிபர்கள் பாண்டும் சட்டையும் அணிந்துகொண்டு சென்சஸ் கணக்கு எடுப்பவர் போல் வீட்டுப் படிகளில் ஏறுவதைப் பார்த்திருக்கலாம். அவர்கள் டை கட்டிக் கொண்டு இருப்பார்கள்” என்று விளக்கம் தந்தார்.

“ஏன் இது?” என்று கேட்டார்.

“இது ஒரு அடையாளம், கருப்பு அங்கவஸ்திரம் அணிந்து வருபவர் சபரிமலை உண்டியல்கள்; கட்சிக்காரர்கள் அவர்களைப் பற்றிச் சொல்லத் தேவை இல்லை. கருப்பும் சிவப்பும் அவர்களைக் காட்டிக் கொடுக்கும். மஞ்சள் புடவை வேட்டி கட்டிக் கொண்டு வந்தால் திருப்பதி என்று சொல்லலாம்; இப்படி எல்லாம் அறிமுக அடையாளங்கள்” என்று விளக்கினார்.

“அடுத்தவன் கவிதைகள் எழுதுவான்; டி.விக்களைச் சுற்றி வருவான்; கேட்டால் சிறகடித்துப் பறக்கிறேன் என்கிறான்” என்றார்.

“ஒரு சில கவிஞர்கள் உச்சாணிக் கிளையைத் தொடுகிறார்கள்; அந்தக் கவர்ச்சி இவர்களுக்கு” என்று மற்றவர் பதில் கூறினார்.

“அடுத்தவள் பெண்; படித்துவிட்டு அஞ்சல் கல்வித் தேர்வுகள் எழுதிக் கொண்டிருக்கிறாள்” என்றார்.

“அது என்ன? அதில் என்ன சிறப்பு?”

“இந்த அஞ்சல்கல்வி நிறுவனங்கள்தான் மணமாகாத பெண்களுக்கு இன்றைய அடைக்கலம். என்ன செய்கிறாய்? என்று கேட்டுப் பாருங்கள்.

“அஞ்சல்வழிக் கல்வி” என்று கூறுவார்கள்” என்றார்.

அவர்கள் ஒருவரும் உறுதியான வாழ்க்கையை எட்டிப் பிடிக்கவில்லை என்பது அவர் பேச்சின் சுருக்கமாக இருந்தது. நெருக்கமாக அப்படி ஒன்றும் அவர்கள் பழகியதில்லை. இருந்தாலும் மற்றவருக்கு அந்த ஆசாமியை மறக்க முடியவில்லை. அந்தப் பூங்காவில் அவர் பார்வை அந்த உருவைத் தேடியது; பிறகு அவரைப் பார்க்க முடியவில்லை.

ஆண்டுகள் மூன்று கடந்தன; பூக்கடை பக்கத்தில் ஒரு சாக்கடை; அதனை ஒட்டி ஒரு டீக்கடை. அங்கே அவர் எதிர்பாராதபடி காணப்பட்டார். விலை குறைவு; அதனால் தெருவோர டீக்கடை அவருக்குப் புகலிடம் தந்திருக்கிறது.

குடாக டீ குடிக்க வேண்டும்; எங்கே குடித்தாலும் என்ன? டீ ஒன்றுதான்; பில்தான் வேறு; அங்கே இடத்துக்குக் காசு இல்லை; உணவு அகங்களில் அதற்குத் தான் காசு; இந்த வித்தியாசத்தை அறிந்தவர்கள் இருவரும். அதனால் அந்த இடத்தில் அவர்கள் சந்திக்க நேர்ந்தது.

“என்ன உங்களைப் பூங்காவில் காண்பது இல்லையே?” என்று ஒரு அம்பு தொடுத்தார்.

“பெரியவன் பெரிய கம்பெனி மேனேஜர் ஆகிவிட்டான் அடுத்தவன் திரைப்படங்களுக்குப் பாடல்கள் எழுதி வாரப் பத்திரிகைகளுக்குப் பேட்டிகள் கொடுத்துக் கொண்டு இருக்கிறான்”

“பெண் ஒரு பேரனை எனக்குப் பெற்றுத்தந்து குபேர வாழ்வு வாழ்கிறாள்” என்றார்.

அதற்குமேல் அவர்கள் பேசினார்கள்; அதைப் பற்றி எழுதுவது தேவை இல்லை.

அந்தப் பெரியவர் ஏன் இப்பொழுது பூங்காவுக்குச் செல்வது இல்லை. இதுதான் வினா! பரிசு மழைக்கு உரிய கேள்வி இது!.

3. அதிர்ச்சி

ஸ்கூட்டர் என்றாலே அதற்கு இரண்டு சக்கரங்கள் என்பது பெயர். சைக்கிளில் இருவர் செல்வதற்கு ஒரு காலத்தில் அனுமதிக்கப்படுவது இல்லை; அஞ்சி அஞ்சித்தான் பின்னால் ஒருவரை ஏற்றிச் செல்வது அப்பொழுது நிலை; “அடிபட்டுச் சாகட்டும்; அதை ஏன் நாம் தடுப்பது” என்ற தாராளக் கொள்கையில் இருவர் போவதை இன்று தடுப்பது இல்லை. ஸ்கூட்டர் வந்ததும் அதில் தனியொருவர் செல்வது மிகுதியாக இல்லை. ஆபீசுக்குப் போவது என்றால் தனிமை; வெளியே செல்வது என்றால் இருவர் செல்வதுதான் இனிமை; அடைபட்டுக் கிடந்தவர்கள் அதில் தடையின்றி ஏறி வெளியே செல்கின்றனர். இருவர் செல்வதுதான் அதற்கு ஏற்றம் சேர்க்கிறது.

காதலர்கள் என்றால் அவர்களை ஸ்கூட்டரில்தான் பார்க்க முடிகிறது. கலியாணம் ஆனதும் மாப்பிள்ளை கேட்கும் முதல் பொருள் ஸ்கூட்டர்தான்; அதை வாங்கித் தரவில்லை என்றால் பெண்ணை அழைத்துச் செல்ல மறுப்பவரும் உளர்; மாப்பிள்ளை என்றால் அவரோடு பிறந்ததுதான் ஸ்கூட்டர் என்று ஆகிவிட்டது. அது கூட இப்பொழுது காருக்கு நிகராகப் போட்டி போட்டுக் கொண்டு விலை உயர்வு அடைந்து விட்டது என்று கேள்வி.

அவர்கள் இருவரை ஸ்கூட்டரில் பார்ப்பது வழக்கமாகி விட்டது. அவர்கள் யார்? எங்கிருந்து

வருவார்கள் என்பது தெரியாது; இதே தெருவில் அவர்களைப் பலமுறை பார்க்க நேர்ந்தது; அவனை இறுகப் பிடித்துக் கொண்டு தனக்குள்ள பிடிப்பைக் காட்டிக் கொள்ள உதவும் வண்டி இதுதான். இருவர் என்பதால் அவர்கள் இந்தத் தெருவில் செல்வதால் கணவன் மனைவியராகத்தான் இருக்கவேண்டும்; அவர்கள் செல்வதில் எந்தப் புதுமையும் இல்லை. என்றாலும் தொடர்ந்து அவர்களைப் பார்ப்பதால் அவர்கள் மற்றவர் மனதில் பதிவினை ஏற்படுத்தினர். தெருவில் தக்காளி விற்பவன் அவனை அடிக்கடி பார்க்க முடிகிறது; இனநீர் வண்டிக்காரன்; வாழைப்பழவண்டி, உப்பு மூட்டை இழுத்துச் செல்பவன், பலூன் விற்பவர் இப்படி எத்தனையோ பேர்; அவர்களில் இந்த ஸ்கூட்டரும் ஒன்று; காரில் சென்றால் அந்த மூட்டை முடிச்சுகளைக் கவனிக்க முடிவதில்லை.

அதே இருவர் கடற்கரைச் சாலையில் பார்த்தால் அவர்களை வேறுவிதமாகவும் பார்க்க நேர்கிறது. அதுவும் மாலைப் பொழுதில் அங்கு மணல் பக்கத்துச் சாலையில் ஒதுக்கி விடுபவரை முடிவு செய்ய வேண்டி நேர்கிறது. அதிகமாக மேல் விழுந்து நடந்தால் அவர்கள் மணத்தம்பதிகள் ஆக ஒத்திகை செய்து கொள்கிறார்கள் என்று நினைக்க நேர்கிறது. ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் மட்டும் வந்தால் ஒரு சிலர் குட்டிகளோடு வருவது உண்டு; அதாவது குழந்தை குட்டிகளோடு முழுவதும் ஆக்கிரமித்துக் கொண்டு வந்து சேர்கின்றனர். ஐஸ்கிரீம், வேர்க்கடலை சுரு சுருப்புப் பெறுகிறது. அந்த உற்சாகமான சூழ்நிலையில் 'பின்சீட்டை' மற்றொருவன் ஸ்கூட்டரில் பார்க்க நேர்ந்தது. அவளைப் பற்றிய அபிப்பிராயம் மாறத் தொடங்கியது; அதே அனுபவம். மற்றோர் முறையும் காணப்பட்டது.

அந்தப் பிடிப்பின் கணவரை மற்றொருவர் 'ட்ரைவின்' அந்த இடத்தில் நேருக்குநேர் காணநேர்ந்தது. இது சன் டி.வி.யில் ஞாயிறு ஒன்பது மணிக்கு நடத்தும் நிகழ்ச்சி அல்ல; எதிர்பாராத சந்திப்பு; முன்பின் பேசியது இல்லை. ஒரே மேஜை நாற்காலிகள் காலியாக இருந்தன. அதனால் அடுத்து அடுத்து அமர நேர்ந்தது; அந்த உணவக 'சர்வர்' ஒரே பில்லை இருவருக்கும் சேர்த்துத் தவறாகக் கொடுத்து விட்டான்; அதைப் பிரிக்க வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது.

மற்றவருக்கு அவரிடம் பேசவேண்டும்; நட்புறவு கொள்ள வேண்டும் என்ற ஆர்வம் ஏற்பட்டது.

“நான் தருகிறேன்; கொடுங்கள்” என்றார்.

“முன்பின் பழக்கம் இல்லை; நீங்கள் தருவது சரி அல்ல; அவனை வேறு 'பில்' போடச் சொல்லலாம்” என்றார் முதல்வர்.

“உங்களை எனக்குத் தெரியும்; உங்களை ஸ்கூட்டரில் பலமுறை பார்த்திருக்கிறேன்” என்றார் இவர்.

அவர் மறுத்து விட்டார்; 'பில்' வரும் வரை காத்திருக்க நேர்ந்தது.

அவரைப் பழி வாங்க வேண்டும் என்ற முனைப்பு ஏற்பட்டது; பிறர் வருந்துவதும் சிலருக்கு மகிழ்ச்சி ஏற்படுகிறது. இதை 'வருத்தி மகிழ்வு காணல்' என்று உளநூலார் கூறுவர்.

“உங்களிடம் ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறேன்; அதிர்ச்சி அடைய மாட்டீர்கள்” என்ற பீடிகையுடன் தொடர்ந்தார்.

அவர் மனநிலையை மற்றவர் அறிந்து கொண்டார்; ஏதோ குறும்பு அதில் அமைந்திருக்க வேண்டும் என்பதைப் புரிந்து கொண்டார்.

“நான் சொல்லும் பதிலைக் கேட்டு நீங்களும் அதிர்ச்சி அடையக் கூடாது” என்று அவர் பதிலுக்கு ஒரு அடி கொடுத்தார்.

“இவருக்குச் சரியான பாடம் கற்றுக் கொடுப்பது” என்று மற்றவர் முடிவுக்கு வந்தார்.

“உம் மனைவியை மற்றொருவர் பின்னால் ஸ்கூட்டரில் கடற்கரையில் பார்த்தேன்” என்றார்.

“அவள் என்மனைவி அல்ல; அவர் மனைவி; என் ஸ்கூட்டரில் பார்த்து இருப்பீர்” என்று பதில் சொன்னார்.

இவர் முகம் கறுத்துவிட்டது. அதற்குமேல் இருவரும் பேசாமல் தனித்தனியே அவரவர் ஸ்கூட்டரில் ஏறிச் சென்றனர்.

இரண்டு பில்களுக்கு ‘டிப்ஸ்’ தனித்தனி சர்வருக்குக் கிடைத்தது.

இவர் அந்தச் செய்தியைச் சொன்னது சரிதானா? உண்மையில் அவள் யாருடைய மனைவி? இந்த வினாக்களுக்கு விடை தேடி வைப்பது நல்லது.

4. சீற்றம்

அவள் தன் பிறந்த வீட்டுக்கு ஏழாவது; அவள் ‘ஏழாவது’ என்று அவளுடைய வகுப்பை அவள் தாயார் அடிக்கடி சுட்டிக் காட்டி வருவாள்; ஆறாவது பிறந்தால் ஆனைகட்டி வாழ்வான் என்று ஆண்பிள்ளைக்குக்

கொள்வார்; ஏழாவது பெண் பிறந்தால் அதிர்ஷ்டமளிக்கும் என்று கூறுவார்கள்; எட்டாவது பிறக்காமல் அவர்கள் குடும்பக்கட்டுப்பாடு செய்து கொண்டார்கள் என்று கேள்வி.

அந்தக் குடும்பத்தின் ஏழ்மைக்கு அவள் ஏழாவது துணையாகியது. வறுமைக்குக் குழந்தைகளே காரணம் என்று கூற முடியாது. ஆறுபேர் சாப்பிடுவது ஏழாவதுக்குப் பங்கிட்டுத் தரப்படுகிறது; அவ்வளவுதான்; அதற்குள் முதலாவது முன்னுக்கு வந்து விடுவதால் இந்த ஏழாவது சுமையாகப் படவில்லை; என்றாலும் ஏழும் பெற்ற பிறகு தான் அளவான குடும்பம் வளமான வாழ்வுக்கு வழிவகுக்கும் என்ற நம்பிக்கை தோன்றியது. இந்தப் பெண்ணுக்குக் குழந்தை பெற்றுக் கொள்வதைவிட பாவமான செயல் வேறு ஒன்று இருக்க முடியாது என்ற ஆழமான கருத்துப் பதிவு ஆகிவிட்டது.

இவளைக் கட்டிக் கொடுக்க வீட்டில் பொன்கட்டி இல்லை; என்றாலும் வட்டிக்கு வாங்கிக் கடைத் தேறி வைக்க முடிந்தது. பணம் இல்லை என்பதால் மணம் இல்லை என்று யாரும் தள்ளிப் போடுவது இல்லை. இந்தக் கூட்டுமணம் இலவச மணங்கள் அந்தக் காலத்தில் இருந்திருந்தால் அவர்கள் பயன்படுத்தி இருப்பார்கள்; வந்தவன் நொந்து போன குடும்பத்துக்கு எந்தத் தொல்லையும் தரவில்லை; பார்த்தான்; அவனுக்குப் பிடித்து விட்டது. கட்டிய சேலையோடு வந்தால்போதும் என்றான்; அவள் மாற்றுச் சேலைகளோடுதான் அவனோடு சென்றாள்.

பழைய ஒரு வீடு; அது பழையது; அதனால் குடிக்கூலி குறைவு. பழைய வீட்டில் இவர்கள் புதுக்குடித்தனம் சென்றார்கள். வீடு குடிக்கூலி விடுகிறவர்களுக்கு ஜனத்

தொகைக் கணக்கு அந்த வகையில் இவர்கள் சாதகமாக இருந்தனர். அதிக எண்ணிக்கை இருந்தால் அதற்காக வருகிறவர்கள் கூடுதல் தொகை ஏதும் தரப்போவது இல்லை. குறைவாக இருந்தால் கூச்சல் மிச்சம்; தண்ணீர் அது முக்கியமான பிரச்சனை. சிலசமயம் கியூவில் நிற்க வேண்டி இருக்கும்; அது வேதனையான விஷயம். எல்லாருக்கும் சேர்த்து ஒரே பொது குளியல் அறை; பொது என்றால் ஒருவர் முடித்த பிறகுதான் அடுத்தவருக்கு அங்கு இடம். வீட்டைப் படைத்தவர்களுக்கு இவர்களை மிகவும் பிடித்துவிட்டது. மாதம் குடிக்கூலி ஒழுங்காக வரும்; அவனுக்கு நிரந்தரமான வேலை; புதுமணம் செய்து கொண்டவர்கள்; வெளியே அதிகம் தலைகாட்ட மாட்டார்கள். பிறர் ஜோலிக்கு வரமாட்டார்கள். தனியாக இருக்கும் போது கூடமாட அவள் வந்து உதவி செய்வாள்; பார்த்தால் நல்ல பெண்ணாகவும் இருந்தாள். அந்த வீட்டுக்கு உரியவர்களுக்கு அவர்களை மிகவும் பிடித்து இருந்தது; அவர்கள் இருப்பது தெரிவது இல்லை; அவன் வருவது போவது தெரியவில்லை; இப்படி அவர்களைப்பற்றிய நற்சான்று இதழ்கள்.

ஆண்டுகள் ஐந்து கழிந்தன; என்றாலும் அவர்களை அதிகம் கூட்டிக் கொடுக்கச் சொல்ல முடியவில்லை; புதிய வசதிகளை வீட்டார் ஏதும் செய்து தரவில்லை; மேலும் அது பழைய வீடு; குழந்தைகள் இல்லாத வீடு; வீட்டை அவர்கள் சுத்தமாக வைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்; அடிக்கடி சுண்ணாம்பு அடிக்கும் வேலையும் இல்லை.

ஆற்றொழுக்காக அவர்கள் அங்கு வாழ்க்கை அமைந்திருந்தது; அவர்கள் குழந்தை பெறாமலேயே இருந்தார்கள்; அது அவர்கள் சொந்தப் பிரச்சனை; அதனால் அவர்கள் வருத்தம் தெரிவித்ததாகத்

தெரியவில்லை ஆனால் மற்றவர்களுக்கு விமரிசனங்கள் செய்யாமல் இருக்க முடியவில்லை; அதிகம் பெற்றவர்கள் அவர்களைக் கண்டு பொறாமைப் பட்டுப் பேசினார்கள்; கிழடுகள் சிலர் அவளை மலடி என்றும் கேட்டும் கேளாமலும் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் கையாளும் தடுப்புச் சாதனங்கள் என்ன என்று கேட்டு அறிய ஆவல் கொண்டவர்களும் உண்டு; தவறு செய்யும் கன்னிப் பெண்கள் சிலர் எப்படி அவர்கள் தப்பித்துக் கொண்டு வருகின்றனர் என்று கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்று ஆர்வம் கொண்டிருந்தனர்; ஆனால் அவர்கள் எப்படிக்கேட்க முடியும்? “உனக்கு ஏன் அதற்கு?” என்று திருப்பிக் கேட்டு விட்டால் பதில் சொல்ல முடியாது. கன்னிப் பெண் என்றால் அவள் தவறுகளே செய்ய மாட்டாள்; அவர்களுக்கு அந்த உரிமை கிடையாது எதையும் தெரிந்து கொள்ள.

இந்த வகையில் அந்த வீடு தனித்துவம் கொண்டதாக விளங்கியது. குழந்தை இல்லை என்றால் மற்றொரு கெடுதலும் உடன் சேர்கிறது. எப்பொழுதும் வீட்டை அவர்கள் சுத்தமாக வைத்துக் கொள்கிறார்கள். ஒரு சிறு குப்பை விழுந்தாலும் அவர்களால் தாங்கிக் கொள்ள முடியாது இல்லை. அஞ்சலி படத்தில் வருவதுபோலக் குழந்தைகளை அவர்கள் சேர்ப்பது இல்லை சுவரில் கிறுக்கி விடுவார்கள் என்ற அச்சம்; அதைவிட அங்குவந்து கூட்டல் கழித்தல் கணக்குப் போட்டுவிடுவார்கள். இவள் பலபேருடன் பிறந்தவள்தான்; மற்றவர்கள் இவளுக்குச் சேவை செய்து இருக்கிறாள்; இவள் செய்து பழக்கம் இல்லை.

இவர்கள் இருமையைப் பெருமையாகப் பேசிக் கொண்டிருந்த வீட்டுக்கார அம்மாவுக்கே ஒரு பிரச்சனை

உதயம் ஆகியது. அவர்கள் பேர்த்தி அந்த வீடு மிகவும் சுத்தமாக இருந்ததால் ஒதுங்குவதற்கு அந்த வீட்டைத் தேர்ந்து எடுத்தாள். அது சுகாதார வசதியைத் தேடி இருக்கிறது; அவ்வளவுதான்.

அதை அகற்றுவதற்கு வீட்டுப் பெரிய அம்மாவை வந்து கூப்பிட நேர்ந்தது.

“ஏன்டி அம்மா! நீதான் எடுத்துப் போடக் கூடாதா? நீ குழந்தை பெறாதவள்; உனக்கு இந்த அருமை எங்கே தெரியப் போகிறது? என் பேர்த்தியைக் கடிந்து கொண்டாயாமே?”

“ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒரு இடம் இருக்கிறது; இது அதற்கு ஏற்ற இடம் இல்லை; அதற்கு உரிய இடம் உள்ளது” என்று சுட்டிக் காட்டினாள்.

“இதற்குத்தான் குழந்தை இல்லாத குடும்பத்தை வைக்கக் கூடாது” என்று மாற்றிப் பேசினார்.

“இது ஒரு வீடா? லாட்ஜ் மாதிரி இருக்கிறது; குழந்தைகள் வர போக இருந்தால்தானே அது வீடு; பெரிய தவறு செய்து விட்டேன்” என்று வியாக்யானம் செய்தார்கள்.

“வரும்போது குழந்தை இல்லை; அதனால் வீட்டை விடுகிறேன். என்று கூறினீர். இப்பொழுது உங்களுக்காக நாங்கள் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும் போல இருக்கிறது. வரட்டும் அவரிடம் சொல்கிறேன்” என்று ரோஷமாகக் கூறினாள்.

அங்கே ஒரு பூகம்பம் ஏற்படவில்லை. சிறு அதிர்ச்சிதான்; அதை அவள் பூகம்பமாக எடுத்துக் கொண்டாள் என்று தெரிகிறது.

அவன் வீடு வந்து சேர்ந்தான்; அவன் உட்காரவும் அவன் பொறுத்து இருக்கவில்லை.

“எனக்குக் குழந்தை வேண்டும்” என்றான்.

“என்னை இப்பொழுது என்ன செய்யச் சொல்கிறாய்; பெற்றுக் கொள்ளலாம்; பொறு; அது நம்மால் முடியும்” என்று அமைதியாகப் பேசினான்.

“இதுவரை தேவை இல்லை என்றுதான் நினைத்தேன். அது அவசியம் என்பதை உணர்கிறேன் அந்த வீட்டுக்கார அம்மா சொன்னதற்காக வருத்தப்படவில்லை. அவர்கள் மற்றவர்கள் நினைப்பதைத்தான் சொல்லி இருக்கிறார்கள்; குழந்தை இல்லை என்பதால் நமக்கு இங்கு இடம் தந்தார்கள்; அதே காரணத்துக்காக நம்மைக் கடிந்து பேசி விட்டார்கள்; அக்கம் பக்கத்தவர் அவர்கள் நம்மை மதிக்க மாட்டேன் என்கிறார்கள். நாம் இதுவரை நமக்காக வாழ்ந்தோம்; இனிமேல் இந்த நாலுபேருக்காக வாழ வேண்டி இருக்கிறது. அதற்காக நாம் மாறத்தான் வேண்டும்” என்று எழுந்த சீற்றத்தை ஆற்றுப்படுத்தினான்.

அடுத்து சில மணி நேரங்களில் ஐந்து குழந்தைகளைக் கொண்டுவந்து நிறுத்தினான்.

‘ஒரு குழந்தை போதும்’ என்றான்.

“பெற்றால்தான் அவர்கள் பிள்ளைகள் என்பது இல்லை; வளர்த்தாலும் பிள்ளைகள்தான்.”

“குழந்தை பெறாதபோது உன்னால் மற்ற குழந்தைகளிடம் அன்பு காட்ட முடியவில்லை; எல்லாக் குழந்தைகளும் நம் குழந்தைகளே என்ற மனோபாவம், வளரவில்லை; வளர்த்துக் கொள்ளவில்லை. அதற்கு இது தண்டனை” என்றான்.

அவன் சொல்வது சரியா? அந்தக் குடும்பத்துக்கு ஒரு குழந்தை தேவை என்ற முடிவு சரிதானா? அவள் கொண்ட சீற்றம் நியாயந்தானா! இந்த வினாக்களுக்கு விடை காண முயல்வோமாக.

5. குறை எங்கே உள்ளது?

அமெரிக்கா குடியேறிய நாடு. அங்கு வாழும் இந்தியர்கள் சங்கங்கள் அமைத்துக் கொண்டு தங்கள் கலாச்சாரங்களைக் காத்து வருகின்றனர். பழமையில் இருந்து வீடுபட்டுப் புதுமையில் கால் வைத்துக் கொண்டு இருக்கிறார்கள். மண் புதிது; என்றாலும் அவர்கள் பிறந்த தேசம் அதன் பெருமையை அவர்கள் மறக்காமல் இருக்க இந்தச் சங்கங்கள் உதவுகின்றன.

ஒவ்வொரு மொழி பேசும் இந்தியர்கள் அவர்கள் பழைய மொழியை மறப்பது இல்லை; தமிழர்கள் தமிழ்ச் சங்கங்கள் வைத்து இருக்கின்றனர். தெலுங்கர்கள் மற்றைய மொழி பேசுவோர் இந்தியக் கலைச் சங்கங்கள் என்று சங்கங்கள் வைத்துக் கலாச்சாரக் குழுவுகளுக்கு அழைப்பு அனுப்புகின்றனர்.

தமிழ்ச் சங்கத்திலிருந்து திரைப்படக் குழுவுக்கு அழைப்பு ஒன்று வந்தது; அதைச் சற்று விரிவு படுத்தி அரசியல் தலைவர் ஒருவருக்கு அழைப்பு அனுப்பி இருந்தனர்.

அங்கு அவர்கள் செல்வச் செழிப்பைக் கண்டனா; அங்கே திறமைசாலிகள் மதிக்கப் படுகின்றனர்; திறமை எங்கு இருந்தாலும் அதை ஏற்று அழைப்புத் தருகின்றனர். அறிவுத் துறையில் இன்று உலகத்தின் முன்னோடியாக

விளங்குகிறது. அங்கே வறுமைக் கோடு என்பது எங்கும் கிழித்து வைக்கப்படவில்லை. கண்ணியமான வாழ்க்கையை அங்குக் காணமுடிந்தது. தேவைகளைப் பெருக்கிக் கொள்வதும் அவற்றை நிறைவேற்றுவதும் அவர்கள் போக்காக இருந்தது.

உன்னத நிலையில் இருந்த தன்னந் தனிச் செல்வர் ஒருவரைக் காண முடிந்தது; அரசியல் தலைவர், அவர் வீட்டு விருந்தினராக அழைக்கப் பட்டார். உண்ட பிறகு உறவாரும் கட்டம் வந்தது. என்ன பேசுவது என்று அவர்க்கு எண்ணம் உதயமாகவில்லை.

“உங்களைப் போன்ற படித்த அறிவாளிகள் நம் நாட்டுக்குச் சேவை செய்யாமல் இங்குவந்து இந்த நாட்டைச் செழிக்க உதவுகிறீர்; நாட்டுப் பற்றும் தேவை; இது வருந்தத் தக்கது” என்று ஒரு சில வார்த்தைகளை உதிர்த்தார்.

“நாங்கள் இன்று இந்த உன்னத நிலைக்குவந்ததற்கு நம் நாட்டுக்கு மிகவும் கடமைப்பட்டு இருக்கிறோம்; எங்கள் இழப்பு உங்களுக்குப் பெரிது அல்ல; இன்றும் புதிய தலை முறை தோன்றி வளர்கிறது; அவர்கள் எந்த அளவிலும் அறிவு குறைந்தவர்கள் இல்லை; அவர்களை வெளியேறச் செய்யாமல் காப்பாற்றுங்கள்” என்றார்.

“உங்களை மட்டும் யார் வெளியேற்றியது? நீங்கள் அவசரப்பட்டு வந்துவிட்டீர்கள்” என்றார்.

“அதற்காக வருத்தப்படவில்லை; எங்களுக்கு நன்மை தான் செய்தார்கள்; எங்களை அங்கு ஏற்று வாய்ப்பு அளித்திருந்தால் நாங்கள் நம் நாட்டுக்குப் பணி செய்யும் வாய்ப்பைப் பெற்று இருப்போம். நாங்கள் உயர வேண்டும்

என்ற நல்லெண்ணத்தால் எங்களை அவர்கள் மறுத்து விட்டார்கள்” என்றார்.

“விளங்கும்படி கூற முடியுமா?”

“நம் நாட்டு அரசியல் சூழ்நிலை சாதிகள் அடிப்படையில் முன்னுரிமை அளிக்கப்பட வேண்டும் என்று ஆகிவிட்டது. அதை எதிர்க்க முடியாது, அது நம் நாட்டுச் சூழ்நிலை.”

“நீங்கள் பிற்பட்ட வகுப்புதானே? உங்களுக்கு உரிமை மறுக்கப்பட்டு இருக்காதே”

“இங்கு இதைப்பற்றிப் பேசாமல் இருப்பது நல்லது; நாட்டுப்பற்று நம் குறைகளை எடுத்துப் பேசுவதைத் தடுக்கிறது; குறைகள் இருக்கின்றன; அவற்றை நீக்கப்பாடு படவேண்டும்” என்றார் அவர்.

அந்தக்குறைகள் யாவை? அரசியல் வாதியைச் சிந்திக்க வைத்தன.

6. அவனுடைய தேவை

தன் மகனின் தேவை மூன்று சக்கர உருளை. அது அவனுக்குத் தேவைப்பட்டது. எதிர் வீட்டுப் பையன் இந்தத் தூண்டுதலுக்குக் காரணமாக அமைந்ததுதான் புதிய வண்டி; சிறுதேர் உருட்டியது பழைய கதை. நடைவண்டி அதன்பின் நின்று தள்ளுவான்; தொய்வு இல்லாமல் நடக்க அது உதவியது. நடப்பதை விட சைக்கிள் கற்றுக் கொள்வது அவனுக்கு அவசியம் எனப்பட்டது. அழுதான்; வாங்கிக் கொடுத்து விட்டனர்.

அவன் அதில் ஏறிச் செல்லவில்லை; தள்ளிச் சென்றான்; ஆரம்ப நிலை; வாங்கிய புதிது; வீட்டை விட்டு வெளியே செல்ல காம்ப்வுண்டு தடுத்தது. மீறிச் செல்ல அவனுக்கு அனுமதி வழங்கப்படவில்லை. யாராவது அவனைக் கவனித்துக் கொண்டே இருந்தனர். அவசரப் பட்டு அவன் வெளியுலகம் செல்லாமல் தடை போட்டு இருந்தனர்.

முற்றத்திலேயே அவன் சுற்றிச் சுற்றி வந்தான்; விட்ட இடத்திலே கதையைத் தொடர்வது போல அவன் அந்த வண்டியை அங்கங்கே விட்டுச் செல்வான்; மறுபடியும் வந்து தொடர்வான்; அதை யாராவது எடுத்துக் கொண்டு போய் விடுவார்கள் என்ற எண்ணமே அவனுக்குத் தோன்றியது இல்லை; பத்திரிகைகளை அவன் படிப்பது இல்லை; அதனால் அவன் வீண் அவநம்பிக்கைகளைக் கொள்ளவில்லை.

திருடன் என்பவன் கதையில்தான் வருவான்; நேரில் வருவான் என்பது அவனுக்குத் தெரியாது. இருட்டியதும் பேய் வரும் என்று தெரியும். நன்றாக இருட்டியபிறகு எல்லாரும் தூங்கிய பிறகு வீட்டுக்குக் கன்னம் வைத்துத் திருடுவார்கள் என்று கதை படித்து அதைச் சொல்லக் கேட்டு இருக்கிறான்.

பகலிலேயே அந்த சைக்கிள் களவு போய்விட்டது. அதைப்பற்றி அவர்கள் கவலைப்பட வில்லை. திருடு போய் விட்டது என்று யாரும் சொல்லவில்லை; சுரம் வரும்; போகும்; திருடும் அப்படித்தான்; யாராவது ஏதாவது எடுத்துக் கொண்டதான் போவார்கள் அதைத் தடுக்க முடியாது.

இவர்கள் சைக்கிளை உள்ளே எடுத்து வைத்திருக்க வேண்டும். அது அவர்கள் தவறு முந்நூறு ரூபாய்; அது ஒரு பெரிய இழப்பு இல்லை.

“புதிதாக வாங்கித் தருகிறேன்” என்றார். அவனைப் பெற்றெடுத்த பெருந்தகை.

“முடியாது; அதுதான் வேண்டும்” என்று அடம் பிடித்தான். அவன் கொள்கை வீரனாகச் செயல்பட்டான்.

என்ன செய்வது? ‘மூர்க்கனும் முதலையும் கொண்டது விடார்’ என்பது பழமொழி இவன் இரண்டும் அல்ல; ஆனால் கொண்டது விடவில்லை. அவர்களுக்கு சைக்கிள் போனது பெரிதாகப் படவில்லை; இவனை எப்படிச் சமாதானம் செய்வது என்பதுதான் பிரச்சனை.

அந்த சைக்களுக்குப் புதிதாக உரிமை கொண்டவன். இவர்கள் வீடு தேடி வந்தான்.

“இதுதானே உங்கள் சைக்கிள்?” என்றான்.

“எங்கே கிடைத்தது?”

“கிடைக்கவில்லை; விலைக்கு வாங்கினேன்?”

“இது எங்களது; பையன் விட்டுக் கொண்டிருந்தான்; யாரோ கொண்டு போய் விட்டார்கள்”

“அவன்தான் எனக்கு விற்றான்; நான் வாங்கிக் கொண்டு வந்தேன். முப்பது ரூபாய்க்கு வாங்கி இருக்கிறேன்”

“மேலே போட்டுத் தருகிறோம்; எங்களுக்குக் கொடுத்து விடு”

“அதுவே போதும்; அதற்குமேல் தேவை இல்லை” என்றான்.

அவன் பெருந்தன்மை இவர்களைக் கவர்ந்தது.

“இதை ஏன் இங்கேயே விற்கிறாய்? வேறு இடத்தில் தந்தால் அதிக விலை கிடைக்குமே”

“நான் விரும்பியவளையே மணந்து கொண்டு வாழ்கிறேன்; அது என் பிடிவாதம்; அதில் வெற்றி பெற்றிருக்கிறேன்.

குழந்தைகளும் பிடிவாதக்காரர்கள்; அவர் விரும்பியதைப் பெறுவதில் மனநிறைவு பெறுகிறார்கள்.

அந்தப் பிஞ்சு உள்ளம் எனக்குப் புரிகிறது.

அது இந்த வீட்டில் எடுக்கப்பட்டது” என்று விறுவன் கூறினான். அவனுக்கு முப்பதுக்குமேல் கொடுத்தால் மறுத்து விட்டான்.

“அதையேதான் நான் பின்பற்றுகிறேன்” என்றான்.

“ஏன் முப்பது? அந்தத் தொகைக்குக் காரணம்?”

“அது என் தேவை; அதுதான் எனக்கு இப்பொழுது தேவை; ஒரு நாள் சாப்பாட்டுக்கு; என் தொழிலில் எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கிறது” என்றான்.

அவன் விசித்திரமான போக்கு இவர்களைக் கவர்ந்தது. கேட்டதைக் கொடுத்துவிட்டு அந்த சைக்கிளைத் திரும்பப் பெற்றுக் கொண்டனர்.

அவர்களுக்கு ஒரு சந்தேகம். அவனே திருடி இருக்க வேண்டும் என்று பேசிக் கொண்டனர்; என்றாலும் அவன் கண்ணியத்தை அவர்களால் நினைத்துப் பார்க்காமல் இருக்க முடியவில்லை; சிலர் அவசரப்பட்டார்கள் அவனைப் பிடித்துக் கொடுக்க வேண்டும் என்று.

அவன் அவர்கள் பிடியில் அகப்படவில்லை; பிடிக்க முடியாமல் போய்விட்டது.

மறுநாள் வந்தான். அவன் கையில் எதுவும் இல்லை.

பொருள் அவன் வசம் இல்லை அவனைத் திருடன் என்று கூறமுடியாது.

சைக்கிள் காவல் நிலையத்திற்குப் போகவேண்டும்; அதுவரை அந்தப் பையன் அழாமல் இருக்கமாட்டான்.

“எனக்கு முப்பது ரூபாய்தேவை; எனக்கு இன்று எந்தத் தொழிலும் கிடைக்கவில்லை” என்றான்.

இவன் தேவை முப்பது; அதற்காகத்தான் அதைத் திருடி இருக்கிறான் என்பதைத் தெரிந்து கொண்டனர்.

அவர்களுக்கு மனம் வந்து முப்பது ரூபாய் கொடுக்க விருப்பம் இல்லை; மறுத்து விட்டனர்.

அவன் அதைத் திருடினானா? அந்தச் சந்தேகம் தீரவில்லை. இதைத் தீர்ப்பது வாசகரின் சிந்தனைக்கு விடப்படுகிறது.

7. கண்ணாடி

மூக்கில் மாட்டுவது அதனைக் கண்ணாடி என்கின்றனர். கண்ணில் ஆடுவது என்பதால் அதற்கு அந்தப் பெயர் வந்தது என்கின்றனர் சிலர்; ‘ஆடி’ என்றால் முகம் பார்க்கும் கண்ணாடி என்பது பொருள். முகம் பார்க்கும் ஆடி கண்ணாடி; பார்வைக்குப் போடப்படுவதும் அந்தப் பொருளுக்கு உரிய சொல்லால் குறிப்பிடப்படுகிறது. கண் என்ற சொல்லுக்கும் இதற்கும் எந்தத் தொடர்பு இல்லை.

அவன் மூக்கில் மாட்டி இருந்தாலும் அது கண்ணாடி என்று வழங்கப்படுகிறது. எழுத்தாளர்கள் நாற்பதைக் கடந்தால் கண்ணாடி மாட்டிக் கொள்ளாமல் இருக்க

முடியாது. கண்ணாடி போட்டுக் கொண்டு இல்லை என்றால் அவன் எழுத்தாளியும் அல்ல; அவன் தலைவிதி; எழுதித் தொலைய வேண்டி இருக்கிறது; சிலர் தவறான தொழிலில் காலை வைத்து விட்டுப் பின் எடுக்க முடியாமல் அதிலேயே அவதிப் படுவதுதான் உலக இயல்பு.

இவன் எழுத்தில் மயங்கி ஒருத்தி இவனை மணந்து கொண்டாள். அவள் கண்டது எதுவும் இல்லை என்று இப்பொழுது வருத்தப் படுகிறாள். கவலைப்பட்டு என்ன பயன்? காலையில் காஃபி சூடாகக் கொண்டுவந்து வைத்துக் கொண்டு இருக்கிறாள்.

நேரம் போனது அவனுக்குத் தெரியவில்லை; அவனுக்குத் தெரியவில்லை அந்த காஃபிக்குத் தெரிந்து இருக்கிறது. அது ஆறிவிட்டது.

அதை வாயில் வைத்தான்; சுவைத்தது; ஆனால் சூடு இல்லை; அதன் மணம் எழவில்லை.

அவன் அவள் கணவன்; அதனால் அதிகாரமாகக் கேட்டான்.

“இந்தக் காஃபி யார் குடிப்பார்கள்? சில் என்று இருக்கிறதே!” என்று கத்தினான்.

“இது ஆறிவிட்டது; எதையும் சூட்டோடு குடிக்க வேண்டும்” என்றான்.

அவன் எதையோ தேடிக் கொண்டிருந்தான்.

“என்ன தேடுகிறீர்கள்?”

“கண்ணாடி” என்றான்.

“எழுதும் போது பேனா தெரிவதில்லை. இது தெரியுமா?” என்றான்.

“நீ வரும்போது எந்தக் குறையும் தெரிவதில்லை; நீ இல்லாவிட்டால் எல்லாமே குறையாக இருக்கிறது” என்று தணிந்து பேசினான்.

“கண்ணாடியும் அப்படித்தான்; அது கண்ணில் இருக்கும்போது அது தெரிவதில்லை” என்றான்.

அவள் ஒப்புமை அவனுக்கு வியப்பைத் தந்தது.

“உன்னைப் பாராட்டுகிறேன்” என்றான்.

“என்னைப் பாராட்டிப் பயன் இல்லை. இது வள்ளுவர் குறள்” என்றான்.

“இதை நான் படித்ததே இல்லையே” என்றான்.

“திருக்குறளும் படிக்காவிட்டால் நீர் எப்படி எழுத முடியும்?” என்று கேட்டான்.

“அதைப் படித்து விடுவதால் வேறு எதையும் எழுத முடிவதில்லை.” என்றான்.

“உங்கள் கற்பனை வளத்துக்கு நீங்கள் அதைப்படித்து இருக்கவேண்டும்” என்றான்.

“கண்ணாடி அணிந்திருந்தால் அதுதெரிவதில்லை அது இல்லை என்றால் அதுதானே தெரியும்”

என்றான்.

அவர்களது திருக்குறள் யாது? ஆர்வம் எழுகிறது.

தலைவன் இல்லை என்றால் அவன் பிரிந்து இருந்தால் அவன் குறைகள் தலைவிக்குத் தெரிகிறது. அவன் நேரில் வந்து விட்டால் அவன் குறைகளே அவளுக்குத் தென்படுவது இல்லையாம்; கண்ணுக்கு மை எழுதும் போது மை தீட்டும் கோல் தெரிவதில்லை. அதுபோலக்

கொழுநனைக் காணும்போது அவன் தவறுகள் தெரிவ தில்லை. இது வள்ளுவர் தரும் கற்பனை.

குறள் எது? தெரியாவிடில் எண் தந்திருக்கிறோம்; குறளைப் புரட்டித் தெரிந்து கொள்ளலாம். எண்: 1285.

8. அம்மா அவள்

பையன் படித்துவிட்டான்; அவன் பெற்றோர்கள் அவனுக்கு மணம் முடித்துவிட்டார்கள். விரலுக்கு மேல் வீக்கத்தை அவர்கள் தேடிக் கொண்டார்கள்; பெண் கொடுத்தவர்கள் அவன் படிப்பு, உயரம், நிறம், அவன் நிழற்படம், உத்தியோகம், அவனுடைய நம்பிக்கையான எதிர்காலம் இவற்றைப் பார்த்துக் குரங்குப் பிடியாக அவனைப் பிடித்தார்கள். பலர் பையனுக்குக் கலியாணம் செய்து வைத்து அதில் கிடைக்கிற புதுவாழ்வில் குளிர்காய முடியும் என்ற நம்பிக்கை வைத்துக் கொள்வதும் உண்டு; இதனால் ஏற்படுகின்ற அதிர்அடிப் பிரச்சனைகளில் இவர்கள் ஈடுபடவிரும்பவில்லை. வரன் என்று பேசி இவர்கள் உரம் பெற விரும்பவில்லை. நல்ல மருமகள் அதுவே தரம்; அவனுக்கு அமையும் வரம் என்று மகிழ்ந்தார்கள்.

பெட்டியில் ஏறிய பிறகு நெருக்கடி ஏற்படுவதால் ஏற்படுகின்ற சச்சரவுகள் அவள் புகுந்தபோது ஏற்படவே இல்லை. காரணம் அவன் டெல்லிக்கு மாற்றலாகி விட்டான். மகள் வலது காலும் வைக்கவில்லை; இடது காலும் இங்கு வைக்கவில்லை; நேரே அவள் வீட்டுச் சீதனங்களாக அவன் வீட்டுச் சீமாட்டியாக அங்குச் சென்றாள்.

இவள் சென்ற அதிருஷ்டம்; நன்மைகள் வந்தன; அதற்கு நேர்க்காரணத்தைக் கூறுவது பழக்கம் இல்லை; இவள் சென்றதால்தான் அவனுக்கு அதிருஷ்டம் அடுக்கு மொழியில் வந்தது என்று கூறிக் கொண்டார்கள். புதிய வீடு கட்டினர். அது குடி இருக்க என்பதை விட அவர்கள் கணக்கில் வராத பணத்தைத் திணிக்கும் சாதனமாக ஆக்கினர்.

தாஜ்மகால் ஒருகாலத்தில் அதிசயமாக இருந்தது; ஏழு அதிசயங்களில் ஒன்று என்று புத்தகங்களில் எழுதி வைத்தனர். அது இன்று தோற்று விடும் என்ற அளவுக்கு இன்று கருப்புப் பணம் கட்டிடங்களை வெள்ளைப் படுத்துகிறது. அந்த அளவுக்கு இதனை உயர்த்திக் கூற முடியாது என்றாலும் அவன் கட்டிய வீடு கண்ணைக் கவர்ந்தது; எல்லாம் சலவைக் கற்கள்; வீடு கல்லைக் கொண்டு கட்டப்படவில்லை; காகித நோட்டுகளை வைத்துக் கட்டப்பட்டது என்று சொல்லும்படி அது அந்த வீட்டுக்கு உயர்வு தந்தது.

தாயின் உள்ளம் அதைக் கண்டு மகிழ்ந்திருக்க வேண்டும்; பணத்தை அவன் வீணாக்குகிறான் என்ற நினைப்புக்கு இடம் கொடுத்தாள். அவளுக்கே அவளை அறியாமல் ஒரு சிறு பொறாமை என்றால் அது தவறாகாது. தன் வீடு சென்னையில் உள்ளது; அது முப்பது வருஷங்களுக்கு முன் கட்டியது; தரையைக் கூட வழக்க வைக்க முடியவில்லை. அவர்களைப் போலவே அந்த வீடும் மூத்து விட்டது. வயதானால் எல்லாம் பழைமை பெறுவது இயற்கை; அதைப் புதுப்பிக்கலாம்; அது அவர்களுக்குத் தேவை இல்லை.

வாய்தவறி அவள் வார்த்தைகளில் மிகை ஏற்பட்டு விட்டது; “காசை மிச்சப் படுத்தி இருக்கலாம் ஆடம்பரச்

செலவுகளைக் குறைத்து இருக்கலாம்” என்று அறிவுரை கூறினாள்.

அவனுடைய சூழ்நிலை அந்த அம்மாவுக்கு விளங்கவில்லை. அவள் நச்சரிப்புத் தாங்க முடியவில்லை.

“அம்மா! வாயை மூடிக் கொண்டிரு; விருந்தாளி போல் இருந்து விட்டுப்போ” என்று கூறினான்.

அவள் டில்லியில் சில நாள் தங்கிவிட்டு ஆக்கிரா போவது; முடிந்தால் காஷ்மீர் பிரச்சனையில் கால் வைப்பது; அங்கிருந்து ஒரு நீண்ட பயணம்; காசிக்குப் பறந்து காசு செலவு செய்வது என்று எல்லாம் திட்டங்களை வைத்திருந்தாள்.

அவளால் அந்த வீட்டில் இரண்டு நாளுக்கு மேல் தாக்குப் பிடிக்க முடியவில்லை; தான் அன்னியமாகி விட்டது போன்ற உணர்வு ஏற்பட்டு விட்டது.

“வாங்க! நம்ம ஊருக்குப் போகலாம்” என்று தன் உடன் வாழ்ந்து வரும் தோழர் அவள் கணவரை அழைத்தாள்.

“குளிர் சாதன அறையில் சுகத்தைக் கண்ட அவர் அதைவிட்டு வர மனம் வரவில்லை; என்றாலும் அவர் மனைவி சொல்லைத் தட்டாத நல்ல பிள்ளையாக வாழ்ந்தவர்.

மறுபடியும் தம் தாயகம் வந்து சேர்ந்தனர்; பழைய வாழ்க்கை; சலனமில்லாத கட்டிடம்; பழைய டி.வி. சிவாஜி, ரஜினி, பிரபுதேவா இந்தமாதிரி சூழ்நிலைகளில் அவர்கள் நிம்மதி காப்பற்றப்பட்டது.

விடுமுறைக்கு மகன் தன் மலரும் நினைவுகளுக்கு வந்து சேர்ந்தான்; அவள் அந்த வீட்டுக்கு வரவில்லை.

அவள் செல்வக் குடியில் பிறந்தவள்; செருக்கோடு வாழ்ந்தவள்; தமிழை மறந்து இந்தியில் பேசுகிறாள்; தமிழ்ப் படங்களை அவளால் இங்கு வந்து பார்த்துக் கொண்டு இருக்கும் சூழ்நிலை அவளால் ஏற்க முடியவில்லை. அந்தச் சில நாளில் அவள் தன் தாயின் மடியில் தவழ்ந்து விளையாட விரும்பினாள். அவள் உரிமையில் அவன் தலையிடுவதை அவள் விரும்புவதில்லை; புதிய உலகம்; அதன் போக்குகளை அறிந்தவளாக விளங்கினாள் அவனுக்குப் பழைய சேற்றில் புரளத் தன் உரிமையைத் தேடினாள்; அதன் சுகம் தனி.

அவன் மட்டும் வந்தான். “ஏன்டா அவளை அழைத்து வரவில்லை?” என்றாள் அவன் தாய்.

“அவளால் இங்கு இருக்க முடியாது. அவளைச் சிரமப்படுத்தத் தேவை இல்லை” என்றான்.

மறுப்பு எதுவும் சொல்லாமல் அவள் பொறுப்பு அவளைத் தடுத்தது.

அவன் சமையல் அறைக்குச் சென்றான்; வறுத்து வைத்த வறுவல்கள், பொறித்து வைத்த அப்பளங்கள், எடுத்து வைத்த சுவைகள் அவனை இழுத்தன; அவனே அவற்றை எடுத்துச் சுவைத்தான்; ஒன்று இரண்டு வாயில் போட்டான்.

“ஏன்டா நான் போட மாட்டேனா? என்னடா அவசரம்?” என்று கூறிவிட்டாள்.

அவனுக்குச் சுறுக்கென்று. தைத்தது. “என்னம்மா நான் விருந்தாளியா?” என்று கேட்டான்.

அவன் குற்ற உணர்வு அவனை வருத்தியது; அவன் தொடர்ந்து பேசவில்லை. எதையும் விவாதிக்கவில்லை.

தோழர் உள்ளே வந்தார். “என்னடா சாப்பிட வரவில்லையா?” என்று கூப்பிட்டார்.

அவன் பேசாமல் வந்து இலைமுன் உட்கார்ந்தான்.

விருந்தாளிபோல் சாப்பிட்டு விட்டு எழுந்தான்; உற்சாகம் சிறிது தணிந்தவனாகக் காணப்பட்டான்.

9. படிப்பு முடியட்டும்

மூத்தவள் அவளைப் பெண் பார்க்க வந்தனர்; அப்படி ஒன்றும் அதிகம் வயதாகவில்லை. இளையவளை நோக்க இவள் மூத்தவள் ஆகிவிட்டாள். அவ்வளவுதான்; வேறு ஒன்றும் இல்லை.

மூப்பு இளமை என்பன ஒருவரை வைத்து மற்றவர் களைக் குறிப்பிடும் சொற்கள் ஆகிவிட்டன. இயல்பாகவும் மூப்பு வருவது உண்டு; அப்படி இவள் மூத்தவள் அல்ல.

மாப்பிள்ளை அவனுக்கு முழுவதும் பிடித்து விட்டது. தலையில் இருந்து கால்வரை பிடித்துவிட்டது; உருவும் திருவும் அவன் அறிவுக்கு அறிமுகம் ஆயின. மறுப்பு எதுவும் சொல்வதற்கு இல்லை. சுண்டைக்காய் வெண்டைக்காய் விவகாரங்கள் பெரியவர்கள் ஏற்கனவே பேசி முடித்தனர்.

வார்த்தை தரவேண்டிய கடைசி கட்டத்துக்கு வந்து நின்றார்கள். சுயம்வர காண்டம் சுபமாக முடிந்தது. பெண் வீட்டார் காத்திருந்தனர் அவர்கள் வாய் அசைவுக்கு; துணிந்து சொல்ல முடியாமல் தணிந்து சென்றனர்.

“என்னடா சொல்கிறாய்?” என்று அவன் பெற்றோர்கள் கேட்டனர்.

“வீட்டுக்குப் போய்ப் பேசலாம்” என்றான்.

பையன் அவரப்படவில்லை; அறிவாளி என்று மதிக்கப்பட்டான்.

“தாவணி அணிந்திருந்தாளே அந்தப் பேரணி யார்?” என்று கேட்டான்.

“அவள் வீட்டில் அவளுக்குப் பின்னால் பிறந்தவள்; தங்கை” என்றனர்.

“என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறாள்?” என்றான்.

“படித்துக் கொண்டிருக்கிறாள்” என்றனர்.

அவன் அவசரப்படவில்லை; அவன் அறிவாளி என்பதை நிதானத்தில் காட்டினான்.

“என்னடா யோசிக்கிறாய்?” என்று மறுபடியும் அவன் அப்பா கேட்கிறார்.

“படிப்பு முடியட்டுமே என்ன அவசரம்?” என்றான்.

இவன் எதற்கும் அவசரப்படுவது இல்லை; தன் படிப்பு முடியட்டும் என்று கூறியதாக அவர்கள் எடுத்துக் கொண்டனர்.

உண்மை எது? வாசகர்கள்தாம் முடிவு செய்ய வேண்டும்.

10. சமநிலை

அறுபதை எட்டிப் பிடித்தார்; என்றாலும் ஆசைகள் அவரைவிட்டு விலகவில்லை. முதல் மனைவி அவரை விட்டு விலகி விட்டாள்; காச நோய்; காச செலவு செய்தும் பாசபந்தங்களை நீக்கி அவள் அவரிடமிருந்து விலகி விடைபெற்றாள். அவருக்கு மனைவி தேவைப்பட்டாள்.

